

מסכות / יותם רשף

הוא צעד צעדים גדולים ומהירים עד שהגיע ללבנה השבורה על יד השולחן. עכשיו הבין שכנראה תכנן כבר מלכתחילה לעצור באותה הנקודה, אל אף שלא ידע זאת עד לרגע ההוא. המחשבה הזו הייתה הגיונית לגמרי, למשך כמה רגעים, לאחריהם שוב כל העניין היה חסר משמעות. הוא נעמד זקוף וישר, מביט ימינה קדימה ושמאלה, בתנועות מהירות וחתוכות, לאחר מכן הוריד את מבטו אל השולחן שהיה עמוס אוכל ושתייה. רעב לא היה, כי אכל לפני כן. הוא מזג לעצמו מיץ תפוזים אל תוך כוס נייר. לאחר ששתה לגימה אחת התחרט, צבע המיץ לא התאים לו. הוא מזג משקה אחר, כהה יותר, והמשיך להסתובב.

היו שם כמה מאות אנשים, לפי הערכתו. חלקם הגדול התקבץ בקהל לפני הבמה, אבל רבים היו פזורים כמוהו, בשולי ההתרחשות. הם עמדו לבדם או בזוגות ופטפטו בשמחה על כלום מוחלט. את רובם הכיר, מכרים קרובים או רחוקים, מבוגרים או נערים שידע את שמם או זיהה את פרצופם. אלה שלא עמדו שוטטו חסרי מטרה. כולם היו מתורגלים היטב ובקיאים ביכולת שאפשרה להם להשאיר את המבט הנעים על פניהם אחיד ורציף, לא משנה כמה סוגי רגשות יחלפו בתוכם.

מילים חדרו אל תוך אוזניו ללא הפסקה, גם הרעש שכנראה אמור היה להיות מוזיקה. אוזניו ומחשבותיו הוצפו, ובכל זאת לא זיהה את הכלים המנגנים. לרגע אחד ניסה, אבל מהר מאוד וויתר. למרות הלילה החשוך, כל המתחם קרן מאור. מנורות ענק האירו כל פיסת אדמה או אדם שנכחו בין ארבעת גדרות הגן. האור סינור אותו מעט, אבל הוא נהנה להסתנוור. כמו שנהנה מהרעש ומעומס האנשים. גופו עקצץ. הוא הרגיש כמו במרכז של מדורה ענקית. הוא טייל לו, מסתובב. צעדיו מהירים. לאחר כמה רגעים סיים לשתות מהכוס והיא נותרה ריקה, אבל הוא אהב את התחושה שלה בידו. כמו מגן שיכול היה להסתתר מאחוריו. ידיים ריקות השאירו בו תחושה שברירית. אז הוא הלך ומילא אותה שוב. מחזיק אותה ישר כמו כוס יין. הרבה מבוגרים (וגם כמה מחבריו) הסתתרו מאחורי הסיגריות שלהם. הוא הסתפק בכוס. הוא החזיק בה, אבל בקושי שתה. בגדיו היו חדשים ומגוחצים, הוא לא רצה ללכלך אותם. אז כדי לשתות היה עליו לעצור. אבל הוא לא רצה לעצור.

לאחר דקה או שתיים של שיטוט נתקל בכמה ידידים מהכיתה. הם עמדו ליד הגדר ונשענו עליה, דיברו על המוזיקה ועל הלימודים. הוא נעמד ביניהם והתחיל מיד לצחוק. לא היה ממש חשוב על מה. הם דיברו על כמה דברים שהוא רק בקושי שמע, אבל ידע בדיוק איך להגיב להם ומתי לצחוק. כעבור סבב או שניים של בדיחות מהסוג הנוח, הוא קלט פתאום מרחוק משהו בצד ימין של שדה הראייה שלו. הוא הפנה את גופו והחל להתקדם.

עד עכשיו נמנע בהצלחה מלשהות בחלק הומה האדם של הגן. אבל כנראה שהגיע הזמן. הוא החל לפלס את דרכו בתוך הקהל הדחוס.

בזריזות חמק בין שלל הסחות הדעת, נאמן למסלולו אל עבר הדבר ממנו לא הרפו עיניו. סוודר חסר כיתוב מבד רך ובעל צבע סגול דהוי, שנע ממקום למקום באטיות ולכיוונים לא צפויים. הוא התחקה אחר תנועתו, מתקרב אליו בכל פעם עוד ועוד. המקום היה צפוף ודחוס מכדי שיראה ממרחק איבר או פריט כלשהו המחובר לסוודר. קרוב לבמה כולם רקדו, היה מעניין לראות איך הם קופצים לצלילי הרעש הלא ברור. כמה עשרות מטרים אחורה אף אחד לא רקד, ובכל זאת אנשים עמדו כך, שכדי לעבור היה צריך לדחוף אותם אחד אחד. הוא דחף עד שהגיע. הסוודר הסתובב ופנה אליו. פניה של מעיין זהרו מתוך הצווארון, שיערה אסוף. הוא חיך אליה והיא אליו. היא נראתה אבודה מעט. מבלי לחשוב יותר מדי הם התחילו לצעוד יחד עד שהגיעו לנקודה בה יכלו לדבר בשקט. בקצה, על יד אחד משולחנות הישיבה הריקים. מעיין התיישבה על כיסא עץ. הוא התיישב גם, אבל מיד קם. היה נכון יותר לעמוד.

הוא לא ידע שמעיין עומדת להגיע. העניין מילא אותו אושר. היא הייתה חסרה לו עד עכשיו. טוב היה להיות בחברת פנים מוכרים.

מתי הגעת? שאל אותה. לפני כמה דקות. הוא נהנה לשמוע את הקול שלה. למרות שהייתה רגועה פחות מבדרך כלל. אבא שלי החליט להגיע רק עכשיו. אמרה. הוא הרגיש פתאום איך בא

לו לחבק אותה. הוא שיחק עם הרעיון, אבל אחרי חלקיק שנייה ויותר עליו. חיכית לזה המון זמן, איך אתה? היא שאלה. האמת שמעולה. חיך ולגם לגימה מהמיץ. אירועים כאלה פשוט מרגשים אותי. הוא שתה שוב. היא צחקה צחוק קטן ולא מוסבר. לא קרה שום דבר מצחיק. בכל זאת צחקה.

מה?.. שאל והביט בה בחיך תמוה. היא חייכה. פשוט הצחקת אותי, כל העמידה הזו שלך. הוא שאל למה היא מתכוונת. לא יודעת, אתה נראה פה עם הבגדים האלה והמסיבה ברקע כמו איזה שחקן מפורסם. חח טוב. אני גם מרגיש ככה קצת. כוכב כזה, צחק. גם היא צחקה. אבל לא אתו. איך שאתה אומר את המשפט. אני לא יכולה אתך. ממש כמו איזו דמות. יש לך דיבור כזה של מישהו מסרט. לרגע שתקה. ממש טוב דרך אגב. מאוד אמין.

אולי, אמר. ההבחנה שלה הייתה ממש חמודה. הוא הוחמא ואמר לה שגם היא נראית כמו איזו כוכבת. אחר כך עברו לדבר על נושא אחר. היא אמרה שהמוזיקה מפריעה לה, ושבתחילתך עוד מעט. אולי אחר כך הם יוכלו להיפגש במרכז ולעשות משהו. שניהם הסכימו על זה והיא נזכרה שהיא צריכה לבדוק מה עם אחיה. אחרי שהלכה הוא החליט להמשיך להסתובב.

הוא צעד צמוד לגדרות. ידיו לפני גופו, קורן. כמו תמיד אחרי שיחות עם מעיין. זו באמת הייתה הבחנה מעניינת. הוא הביט על עצמו, על הרגלים והידיים. יד ימין שלו הייתה מונחת חצי בכיס המכנס, כמו איזה דוגמן. הרגליים שלו נזרקו קדימה בתאטרליות. זה היה משעשע. גם פרטים אחרים שעשעו אותו, כמו החיך הסתמי שנתלה על פניו. כל אלה הרגישו באמת כמו מעשה משחק. אה, שחקן. חשב. בפעם השנייה זה קצת פחות הצחיק אותו.

שוב נתקל בשלושה חברים שהכיר מהשכבה מתחתיו. הוא התחיל לדבר איתם. משמיע את דעתו על איכות המבצעים והשירים. הם הביטו בו והקשיבו, הוא התחיל לומר שאם הסולן היה אחר הם היו הרבה יותר מוצלחים, אבל כבר באמצע המשפט התחשק לו לעצור את עצמו. מה קרה? שאל אחד מהשלושה. נזכרתי שמישהו מחכה לי. הוא הסביר. מיד התרחק. האמת הייתה שהוא פשוט לא סבל את המילים שלו. הן היו מיופייפות כאלה. מוזר, כי הוא כן התכוון למה שאמר.

ליד צלם המגנטים נתקל בכמה הורים שהכיר מהתנועה. מה קורה? איך מתקדמים העניינים לקראת הקיץ? אחד האבות שאל. טוב מאוד. בקרוב יהיו פרטים. עדיין אין. מה שלום אמא שלך? אחת אחרת שאלה. מעולה. היא כאן האמת, מסתובבת. כולנו כאן, גם סבתא. לא יכולנו להפסיד את זה. איך אפשר כש... הוא עצר את עצמו. כן? שאלה האמא. המשפט האחרון היה יותר מדי. פשוט בלתי נסבל. אני מצטער, אני צריך ללכת. מלמל וברח.

שוב התחושה הזו, כמו ראיון בטלוויזיה. כאילו הוא נושא נאום כתוב. הוא התחיל לתהות. למה שירגיש ככה? אולי בכל זאת לא התכוון לגמרי למה שאמר? כל העניין הזה היה מבלבל ולא ברור. הוא החליט שלא ידבר יותר עם אנשים כרגע וינסה לחשוב על דברים אחרים.

מעבר לקצוות הגן, אחרי הגדרות, השתרעה החניון, אחרי התקיים המדבר החשוך והכבישים האחרון הרחוקים. נקודות אור נצנצו במרחק. הנעות ביניהן היו המכוניות, הסטטיות בניינים. הרוח מלאת החמימות נעה ללא הפסקה, משאירה את האוויר מלא התרחשות. חלפו בראשו כמה תהיות בנוגע לחושך. לרגע הוא בהה בו ונבלע מעט. אבל שום בהייה כזו, לא הייתה בה מספיק תועלת כדי שתמלא אותו. אחרי שגירש את הבהייה חשב על הסבלים שסחבו את כל הציוד. זו הייתה חברה מהעיר. אולי הם מחפשים עובדים.

הוא המשיך להסתובב חסר מטרה, פעם בכמה זמן חזר אל השולחן למלא את כוסו כשכבר נמאס עליו להחזיק אותה סתם. העניין הרגיש לו טיפשי יותר ויותר. אולי בכל זאת יהיה כדאי לנסות לדבר עם מישהו. הוא חשב לחזור לחפש את מעיין. אבל חוסר ביטחון תקף אותו. היא בטח חושבת שהוא כזה מזויף. הם ידברו והיא שוב תבקר אותו. הם לא צריכים להיפגש. במקום זאת החליט שידבר עם ליאור. הוא יעשה לו טוב.

ליאור הגיע בהתחלה, יחד עם אחותו. מאז הסתובב עם החבורה מהכדורסל. הם לא דיברו מאז אתמול בערב והוא היחיד שיהיה מסוגל להיות כנה אתו עכשיו.

לא היה קשה למצוא את ליאור. גבוה מעל כולם (בגובה מטר תשעים ואחת). הוא עמד על יד המזרקה בצד של הבמה. היי, אמר. בוא. בוא. אני צריך אותך קצת איתי. טוב. שנייה. הוא זרק משפט קצר לזה שדיבר אתו. אחר כך הם הלכו יחד אל אחת הגדרות הרחוקות. ליאור נשען על הגדר, הוא נשען גם, משלב את ידיו מאחורי הראש. אבל אז חשב לעצמו שגם זו תנועה של שחקן מסרט, וחזר לעמידה רגילה.

מה יש? שאל ליאור. סתם. פשוט לא מצאתי מה לעשות אז חשבתי אולי לשמוע ממך מה קורה. הוא ענה. ליאור נראה שלו וחולמני קצת. זה הפתיע אותו, כי המילים שלו עכשיו היו באמת מגעילות. הוא היה בטוח שליאור יצחק עליו. במקום זאת רק הביט בו. מסתכל עליו ועל הבגדים שלבש.

מאיפה הנעליים? בחיים לא ראיתי אותך נועל אותם. גם את החולצה הזו האמת עוד לא ראיתי. ליאור אמר. הוא שתק, בוחן את שניהם לכמה רגעים. ליאור לא לבש שום דבר חגיגי במיוחד. חולצה ירוקה ומכנסי ג'ינס. נעלי ספורט רגילים. יפה לך, הוא מיהר להוסיף. ברור שהוא התכוון להסתיר עד כמה זה נראה מגוחך. זה בוגר מאוד אמר. הוא גירד בכפתור חולצתו ומיד החליף נושא. זה חירפן אותו. מה אתה חושב עליהם? שאל וסימן לכיוון הבמה. "בסדר כזה" ליאור ענה. "כל המהומה ובסוף בכלל לא שומעים אותם."

לפני שליאור הספיק לסיים את המשפט הוא מיהר לשאול: איך לך עד עכשיו? כדי לא להיבלע בשום מחשבה. נחמד. אני מת מעייפות עוד מהבוקר. אבל נראה לי שזה מתחיל לעבור. איך לך?, גם נחמד ענה. למרות שרועש. ליאור חייך. הוא חייך אליו חזרה. היה משהו עקום בחיוך של ליאור. בניגוד לחיוך של מעיין שהיה מאוד סימטרי. הוא חשב על החיוך שלו עצמו, ולא הבין למה הוא מחייך. פניו של ליאור גם הם, כמו מראה. נהפכו לפלסטיק.

תגיד. החיוך שלי מזויף? הוא שאל את ליאור. מה? ליאור הופתע. אה.. עזוב. לא חשוב. הוא הביט מסביב, על השמיים ואז אל המדבר. אתם מתכננים ללכת אחר כך לאנשהו. ליאור שאל. כן, ענה שוב במהירות. אבל לא שמע את השאלה. עכשיו אני הולך לשתות. נדבר אחר כך. הוא אמר והסתלק.

שוב היה לבד.

הוא לא הצליח להפסיק לחשוב על זה. מה יש לו? כשניסה לחייך הרגיש מזויף. זו הייתה תחושה מוזרה. הוא הרגיש רחוק מעצמו. עכשיו תהיה אם יש משהו שבכלל יכול לעזור לו. הוא לא רצה לדבר עם ההורים שלו. בכלל, פשוט לא רצה לדבר.

נמאס לו לעמוד, אז הוא חזר לצעוד. בזמן ההליכה נהיה מודע גם לרגליו. הצעדים היו עדיין תיאטרליים, רק שעכשיו נוספה להן גם מכניות מסוימת. הוא הפסיק מיד. גם לידי נהיה מודע, לאופן המרגיז שבו הן זזו, תלזיות באוויר. הוא הצמיד אותן לגופו, אבל גם שם נשאר מגוחכות. הכוס הייתה מטופשת ומרגיזה והוא השליך אותה. שוב פתאום הרגיש חסר הגנה.

ריקבון. זו הייתה מילה שהתאימה. תחושת לכלוך. הוא היה מלא בה. כולו מוצף בזוהמה. זוהמה שקטה ואטית שהרעידה לו את קצות האצבעות וגרמה לו להרגיש כבד.

הוא לא ידע מה לעשות הלאה. לא נותרו לו עוד הרבה רעיונות. הוא ניסה לחשוב על דברים אחרים, כמו על התכניות שתכנן להמשך הלילה: להסתובב בעיר. לשתות אולי. הוא ניסה אבל פשוט לא הצליח. כאילו מישהו דופק לו על הרעש עם פטיש.

שוב רצה להיות עם מעיין. היא תרגיע אותו, אפילו עם הביקורת שלה. ראית במקרה את מעיין? שאל את אחת הנערות שעברה על ידו בדרך לשולחן. כן. היא אמרה. שם, ליד ה... את הסוף לא שמע. הבחורה הצביעה לאזור מסוים ליד פינת ההפעלה. אבל זה לא היה חשוב. עברה בו המחשבה שמעיין בטח לא תרצה לראות אותו בכל מקרה. למה שתרצה? למה שמישהו ירצה?

המוזיקה הייתה רועשת ומעצבנת באופן כזה שלא יכול היה להתעלם ממנה, הכל היה תזזיתי ומעייף. האנשים נראו כמו יצורים מאיימים. לא היה מקום בין הגדרות שהיה שקט מספיק. הוא היה חייב להתרחק מכולם. הוא היה חייב לחפש מפלט.

מימין לו היה הפתח המוביל לחניונים, רחוק קצת. הוא התחיל להתקדם לכיוונו, צועד מהר, כמעט רץ ואפילו לא שם לב איפה הוא מניח את רגליו. הוא זיהה את המורה שלו עומד שם, וגם את דודה שלו. הם הסתכלו עליו אבל הוא לא התייחס אליהם. במהירות יצא אל החנייה ומשם התרחק אל החושך, אל המדבר.

כמה נערים הכינו מדורה מערמת ענפים יבשים בשולי גבעה בקצה החניון, כמה חברים של אחותו אולי, הוא עקף אותם בלי לשים לב. רץ ארבעים או חמישים מטרים ונעצר. בדרך הוריד את החולצה המכופתרת. בהתחלה כפתור כפתור, עד שנמאס לו לקראת הסוף והוא פשוט תלש אותה ממנו. כשהייתה כולה בידו זרק אותה על האדמה. לאחר מכן התיישב.

הוא חשב בהתחלה על ליאור, ואז על מעיין. איפה הם, עם מי הם נמצאים עכשיו. הוא התמלא בשנאה נוראית. הוא אפילו לא היה בטוח לגמרי על מה. זאת אומרת. הוא שנה להיות לבד, והוא שנה שאף אחד לא שם לב שהוא לבד.

בטח היו להם דברים יותר טובים לעשות. אנשים נחמדים יותר לדבר איתם. הם בטח שונאים אותו. הוא רתח עליהם על כך, ושנא את עצמו.

הכל נהיה מעט מטושטש, כמו שקורה בדרך כלל כשהעיניים מלאות דמעות. אש המדורה ואורות העיר והמולת האירוע והבמה. הרעש מילא וכיסה הכל. "אאההה!!!" הוא צרח והכה עם רגלו את האדמה. הוא בעט בה מספר פעמים. הצעקה עלמה באוויר. מוציאה ממנו איזה דבר שהסתגר בו. אולי גם איזו תחושת ביטחון. היה משחרר לכעוס ככה. נמאס לו מאנשים. הוא ידע שאם לא יחזור אליהם, הוא יוכל פשוט להישאר כאן בשקט.

היובש גרם לו להשתעל. האדמה הייתה קשה ולא נוחה, הוא החזיק את עצמו עם ידיו שנשענו אחורנית ותמכו בו. סוף סוף, לא היה מזויף. הוא לא היה זקוק להם.

בשמיים לא היו כוכבים. המוזיקה המשיכה. השירים נעשו לרגועים יותר. מרחוק הבניינים כיבו את אורותיהם, ורק פנסי רחוב בודדים נותרו לבדם.

הוא ישב והזמן עבר. לא היה לו מושג כמה. הנערים הספיקו לסיים את ענייניהם ולהסתלק. כמה מכוניות נסעו והבקבוקים על השולחן התרוקנו. שום דבר לא קרה. משהו היה צריך לקרות. מישהו היה צריך להגיע, מישהו שאולי שמע את הצעקה שלו. איזו הבנה הייתה צריכה להשתלט עליו פתאום. בהתחלה הסתדר נהדר. אבל המצב לא יכול היה להישאר פשוט כמו שהוא. חמש או שש פעמים דמיין היכן ליאור ומעיין, אחר כך חשב על המשפחה ועל עוד כמה אנשים. אבל זה נהפך למאוס במהירות. החושך היה משעמם. גם העצב. עברה בו מחשבה שלא היה מפריע לו אולי למות, אבל גם לזה לא זכה. כלום. וככול שהעניין נמשך, הכל נהיה מייאש יותר ויותר.

האנשים נשארו אנשים, המוזיקה נשארה מוזיקה, החושך נשאר חושך. הוא ישב. לאט לאט, עם כל דקה שעברה, גופו החל להיכנע ושריריו הרפו. המרפקים שלו התחילו לכאוב, אז הוא התיישב בישיבה מזרחית. ונשען קדימה. לא בטוח איך להמשיך מכאן. גל של מתח עבר בגופו. התחשק לו לצרוח שוב אז הוא צרח. חמש או שש שניות, אבל אז עצר בבת אחת. מתנשף. הוא השתתק לגמרי. גם הצרחה הרגישה לא נכון, למרות שלא הבין לגמרי למה. במקום להרגיש את הביטחון שוב, נתקף תחושה מעצבנת ומנקרת. משהו שצמר בו בקצה מחשבותיו. שקר.

הוא מיקד את עצמו וניסה להבין. שיניו חרקו אבל הוא עצר אותן באופן מידי. התנועה לא התאימה. גם הצרחה לא. כמו... כמו... פלסטיק.

זו הייתה תחושה מוזרה, כי לפתע שוב נשאר עירום. חשוף לגמרי. ואולי זו הייתה פעם ראשונה? הוא ניסה לחבוט באדמה עם ידו. גם בכך לא הייתה שום תועלת. שום מטרה. לא, הוא לא כעס יותר פתאום. רק הביט מהצד. גם לא שמח. שוב ניסה לחייך, והרגיש תחושת ריחוק. לאחר מכן ניסה לזעוף. שני הפרצופים ישבו עליו באותה הדרך. כמו חליפה לא נוחה.

רוח קלה נשבה. זו הייתה הפעם הראשונה שהרגיש קור. לפחות קור הוא עוד הרגיש. לא היה טעם לעמוד, אבל גם לא לשבת, למען השינוי החליט שיקום. פניו נשאר חסרי הבעה, קפואים. ידיו התנדנדו להן שמוטות לצדי הגוף, מכנסיו התמלאו אבק. גם האבק וגם המכנס נבלעו אל תוך הלילה. הוא נשם פעמיים וכל חלל החזה התרוקן לגמרי. עד שנהפך חלול. חוסר יציבות מילא אותו במקום האוויר. תחושה הדומה לזו המרגיש אדם שעומד בקצה תהום, ועוד רגע ימעד לתוכה. לא היה לו מושג לאן הוא יכול ליפול. הוא עמד על אדמה יציבה. הוא גם לא נפל אף פעם משום תהום. בכל זאת, הרגיש שהנפילה בלתי נמנעת. הוא החזיק את עצמו. כרך את ידיו סביב המותניים. שלא יפגע.

אז מה נשאר לו בעצם? כלום. כלום ושום דבר. רק התחושה הזו, שאין לו יותר לאן לברוח. אבל רגע... עצר. ממה בעצם?

האחיזה נחלשה מעט. הוא נשם באטיות. זו הייתה שאלה מעניינת. לא הייתה לו תשובה. לפני שהספיק להתעמק בה רעש הסיט את תשומת לבו. מכונית יצאה מהחנייה לכביש שפונה אל העיר. מבטו נמשך אליה. לאחר רגע או שניים הוא קלט, בעצם, היא הייתה רק מכונית. לא יותר מזה. מצחיק. היא נסעה לאט ונעלמה מעבר לפיתול. רעש אחר משך אותו מהכיוון השני, שלושה נערים מהשכבה מעליו שנשענו על הגדר. גם הם, הוא ראה, היו רק נערים שנשענים על גדר. אמא שלו עברה על יד שולחן האוכל, ואפילו לא הייתה אמא שלו, אלה פשוט מישהי שעוברת. היא עצמה, בלי תארים מיוחדים.

זה היה קטע משונה, כי עד עכשיו הכל היה משהו, ואפילו די רציני. פתאום, בעודו עומד ורועד מקור, זה כבר לא היה כך. האורות זהרו פחות, המוזיקה כמעט שלא נשמעה. לא היה שום דבר שיסנוור אותו. דבר לא עקצץ. לא מדורה, אולי יותר כמו ערמת גחלים. זו הייתה סוג של הרגשה מופלאה. לא ענקית ממש, אבל מעניינת. הכל היה רגוע יותר. כבר לא היה נורא אם יעמוד כאן, או ילך ויחזור לכולם.

הוא שקל את העניין והחליט שזה הדבר הנכון לעשות. תחילה קם ולקח את החולצה, לאחר מכן צעד אל הרחבה בצעדים אטיים וחסרי עניין. לא היה בזה טוב, וגם לא רע. אבל זה מה שיכול היה להרשות לעצמו באותו הרגע.